

Наша реч

Новембар 2022.

бр. 19

Поводом Дана школе

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК:

ЈЕЛЕНА ДРАГОВИЋ

Садржај:

Уводна реч	3
Даске које живот значе – мали глумци, велики људи!	4
VERBA VOLANT, SCRIPTA MANENT! (Речи лете, оно што је записано остаје)	7
Наша реч интервју: Професор разредне наставе Нада Сарић Велинов	14
Спортски кутак	17
Школа – чаробно место игре и надметања!	22
Ћелијски свет (фото-репортажа)	24
Животињско царство	30
Све је уметност што нам види око!	32

Драги наши читаоци,

И ове школске године позивамо вас да са нама прославите Дан школе, читајући прилоге које смо тим поводом припремила за вас у овом броју школског часописа.

Тема овогодишње прославе у ОШ „Стефан Дечански” је ШТА СВЕ ЗНА И УМЕМ! Она нам је пружила могућност да се још једном уверимо колико талентоване, креативне, маштовите и успешне деца сваког дана борави у просторијама наше школе. Ово је прилика да их још боље упознате и сазнате више о њиховим интересовањима, хобијима и начину на који испуњавају своје слободно време. Читајте о њиховим жељама, сновима, плановима и надама да ће се све што су замислили и остварити, јер они су нам на овим страницама заиста показали шта све знају и умеју.

Уживајте!

Посебну захвалност дугујемо колегиницама које су својим прилозима помогле да овај број школског часописа буде још садржајнији и квалитетнији, а то су:

- **Марина Милошевић, васпитачица у вртићу „Плави чуперак”;**
- **Борка Вујичин, професорка српског језика и књижевности;**
- **Нада Сарић Велинов, професорка разредне наставе;**
- **Славица Гвоздић, професорка биологије;**
- **Јелена Ћирковић, професорка биологије.**

Даске које живот значе – мали глумци, велики људи!

Глума је почела да ме занима још од малих ногу. Мислим да је глумачки позив занимљив као хоби, школа, па чак и посао.

Са глумом сам се први пут сусрела још у вртићу – прва представа у којој сам имала улогу звала се „Новогодишња чаролија”. Током припремања ове представе било је много занимљивих активности. С обзиром на то да смо били веома мали, нисмо имали много текстова да учимо, али смо се дивно забављали правећи сцену на којој смо наступали. Радња те представе подразумевала је пуно плеса и игре, што је нама потпуно одговарало, као и причу о добрим и злим патуљцима. Зли патуљци су били лоши и свуда су бацали смеће, а добри патуљци су били њихова супротност. Временом су добри патуљци позитивно утицали на лоше и преобратили их, па су и они постали добри. Ова представа ми је посебно остала у сећању због дивне завршне поруке коју је слала – сви смо се на крају веселили на сцени и заједно играли, као знак да доброта увек побеђује.

Наша новинарка у својој првој глумачкој улози

Моја последња представа била је на крају четвртог разреда. Имала сам улогу Мирка, а моја најбоља другарица је глумила Маму. Представа је била кратка, али лепа и поучна. Радило се о Мирку који се потукао због глупости, а могао је разговором да реши неспоразум. Допада ми се што нам глума омогућава да се поистоветимо са разним животним ситуацијама и научимо нешто корисно из њих.

Мене глума испуњава – предивно се осећам на сцени и увек се јако унесем у своје улоге. Зато бих препоручила свима које глума занима да се у њој опробају и да прате своје снове.

Моји глумачки снови су почели да се остварују још у вртићу, захваљујући труду и раду васпитачица које су нас као малишане увеле у глумачки свет. Васпитачица Марина Милошевић, која ради у вртићу „Плави чуперак“, издвојила је време да одговори на неколико наших питања и да нам глуму у вртићу представи из другачије перспективе. Уживајте у кратком интервјуу који смо са њом направили!

Наша реч: Како се код деце у вртићу препознаје љубав и таленат према глуми?

Васпитачица Марина: *Деца кроз имитативне игре опонашају одрасле у свом окружењу, а у каснијим фазама током игре развијају машту и интерпретативност у свом изразу. Игра постаје богатија, садржајнија и временом поприма елементе драме. Деца почињу да користе костиме, осмишљавају сцену за своју представу и развија се драмски дух.*

Наша новинарка са васпитачицом Марином Милошевић

Наша реч: Шта све подразумева припремање једне приредбе у вртићу и шта је малишанима у том процесу најзанимљивије?

Васпитачица Марина: *Припрема приредбе подразумева праћење дечјег интересовања. У складу са тим, са децом се осмишљавају улоге и текст, развија се радња, затим се израђују костими и сценографија, бира се пратећа музика. Деца уживају у костимирању и изради сценографије.*

Наша реч: Колико је тешко и захтевно припремити представу у вртићу?

Васпитачица Марина: *У вртићу се представе не припремају често. Колико ће их бити, зависи од већине деце у групи. У случају генерације 2011. године деца су била изузетно талентована, заинтересована и мотивисана за драмске облике изражавања, па је самим тим организација била једноставнија за васпитаче.*

Наша реч: На шта сте најпоноснији код својих малих глумаца?

Васпитачица Марина: *Најпоноснија сам на однос међу њима (другарство и пријатељство), на њихов однос према вртићу (коме се радо враћају и помажу у оквиру својих могућности) и на то што су израсли у паметну, вредну и креативну децу.*

Прилог припремила:

Ђурђа Јеремић 5/2

Посебну захвалност дугујемо васпитачици Марини Милошевић која је издвојила време за разговор са нашом новинарком.

VERBA VOLANT, SCRIPTA MANENT!

(РЕЧИ ЛЕТЕ, ОНО ШТО ЈЕ ЗАПИСАНО ОСТАЈЕ)

Ђорђе Балашевић, један од наших највећих савремених песника, написао је: „Речи јесу моје играчке – цакле ми се у глави као они шарени стаклићи калеидоскопа и сваки пут ми је друга слика у очима кад зажмурим...” Тако су и ученици наше школе користили речи као делове слагалица, уклапали их и слагали у складу са својом визијом. На тај начин настали су чудесни књижевни светови и магија речи коју вам представљамо на овим страницама. Уживајте у литерарним радовима ученика ОШ „Стефан Дечански”.

Ја као јунак бајке

Пре много година сам ишао кроз једну велику шуму и видео чудно биће.

То је била Аждаја са три главе и седам прстију на обема рукама. Одмах сам отрчао кући да бих рекао то тати и мами. Они су ми рекли да се не завитлавам са њима и да су аждаје нестварна бића. Разочаран, отишао сам да све кажем најбољем другу – он ми је веровао, али није смео да крене са мном да убијемо Аждају. Код куће сам на вестима РТС програма чуо да је та Аждаја коју сам видео прождрала девет људи. Тада сам престао да чекам – кренуо сам да заувек убијем ту злу, опаку, прождрљиву Аждају. Од оружја сам узео секиру и шлем који сам добио од деде за рођендан. На путу до шуме, једно дрво је почело да пада на мене, али сам га избегао тако што сам урадио салто и скочио преко њега. Затим је уследила нова препрека – вук је почео да ме напада, а ја искористим секиру да га убијем. Дошао сам до Аждаје и почео да је нападам. Прво сам пробао да је раним секиром, али нисам успео. Она је издужила своју руку и покушала да ме нокаутира – ја сам то избегао тако што сам се сагнуо. Одлучан да овог пута успем, опет узмем секиру, нападнем Аждају и одозго по ногама је раним. Када је пала, ја је по средини тела распорим и докрајчим је. Када је Аждаја умрла, из њеног желуца је изашло оних девет људи које је прогутала.

Из ове моје бајковите авантуре научио сам да увек треба бити храбар и сналажљив, баш као што су то јунаци у нашим народним бајкама.

Лазар Одох-Бекић 5/2

Ја као јунакиња бајке

Једног дана, иза седам гора и седам мора, пробудила сам се око шест ујутру.

Схватила сам да ме је тако рано пробудило куцање у прозор – као да је неко намерно куцао. Покушала сам поново да заспим, али то неподношљиво куцање се наставило. Излуђивало ме је и јако иритирало. Одлучила сам да устанем и проверим шта се дешава. Отворила сам прозор, али није било никога. Легла сам у поново у кревет, али овог пута нисам могла да заспим, већ сам помало виркала. Опет је нешто лупкало. Нисам могла јасно да видим шта је то, па сам отворила очи. Призор ме је изненадио – оно што је све време лупкало била је велика Аждаја. Била је огромна, страшна и гадна. Толико сам се уплашила да сам скочила са кревета – хвала богу да нисам никога пробудила. Одлучила сам да устанем и покушам да успоставим неки контакт са њом. Питала сам је: „Шта желиш?“ Она ме је прво само гледала, а затим ме је замолила да отворим прозор. То сам и учинила – одмах је кроз отворени прозор ушла унутра. Приметила сам да има сузе у очима и питала сам је: „Зашто плачеш?“ Она ми је одговорила да нико не жели да се дружи са њом. Мене је то мало растужило, па сам одлучила да јој будем пријатељ. На то се Аждаја само кисело насмејала и почела да бљује ватру свуда унаоколо, што ме је престравило. У том тренутку се пробудио мој отац – ушао је у собу са пушком и убио злу аждају. Одмах сам потрчала оцу у загрљај и он ме је утешио. Просторију у којој се све ово догодило назвали смо СОБА ЗЛЕ АЖДАЈЕ и више нико није крочио у њу.

Из овог догађаја сам научила лекцију за цео живот, а то је да никада не пуштам странца у свој топли дом.

Уна Симић 5/2

Наопака песма

У кући пуж храну држи,
а мече јаја пржи.

Гнездо птица на главу преселила,
а прасе пије из папира.

Кишна глиста у кући пишти,
а коњ у згради њишти.

(2019/2020, други разред)

Чудан свет

Постоји један свет,
чудан и леп.

У том свету живе
једнорози, лептири и виле.

Тамо има много чуда
и шумских штрудла.

У шумици тој
маленој и лепој
игра вихор на трави;
и сви се тамо сладе
природним штапићем.

(2020/2021, трећи разред)

Мој смешни свет

Мој смешни свет
шарен је и леп.

Тамо сви се друже
и миришу руже.

Сви се смеју
и другарства сеју.

Причају и шале
и заливају лале.

Кућице им медене,
од сладоледа ледене.

Мој смешни свет
шарен је и леп.

(2021/2022, четврти разред)

Измаштај

Измаштај да се дете зове Ила
и да јој је коса боје лила.
Измаштај да нешто носи,
може на телу, а и на коси.

Измаштај да носи розе торбу
и за јело жуту чорбу.

Измаштај да су у торби оловке шарене,
можда чак и свеске малене.
Измаштај да има књиге беле,
да су оне нове и целе.

Измаштај да иде каменом стазом
са својим другом Лазом.
Измаштај да увек виде куцу
и да се куца зове Буца.
Измаштај где може да иде
и које је комшије виде.

Измаштај да се није уморила
и да ли се пред циљем створила.
Измаштај да је у школу пошла
и да је до ње дошла.

(2021/2022, четврти разред)

Анђелка Скорић 5/4

И ствари имају душу

(по истинитом догађају)

Имам једног зеца – ми га зовемо Зеко (то је зарезач за оловке). На његовом увцету пише ТЈПВ (Тамара, Јања, Петар, Вук). Тог зеца имам већ три године и лепо реже оловке.

Једног дана имали смо слободан час и Петар се окренуо ка Тамари и мени. Пошто ми је зека био на столу, он га је видео, а потом узео и узвикнуо: „Види Зеко!“ Тамара, Вук и ја смо почели да се смејемо, а потом написали на њему ТЈПВ. Пролазили су дани, а ми смо се сваког слободног часа, као мала деца, играли са розе-зеленим зецом. Пошто је Петар највише волео тог зеца, и њему сам купила једног, али опет је Зеко био

једини прави зец кога смо гледали као право живо биће. Он и дан-данас вири из моје пернице, у нади да ће се неко опет играти са њим као ми.

Али ко зна – можда ће и Петров зец после неколико година оживети и играти се са децом, као ми са Зеком. Верујем да ће доћи време и за љубичасто-плавог зеца.

Јања Вучић 6/1

И ствари имају душу

Јесте, звучи чудно, али ја у својој соби имам ствари које су ми важне и, у било којој ситуацији, не волим да их било ко дира.

Пре месец и по дана била сам на свадби где је био мој најбољи друг. Виђамо се само на неким прославама у вези са породицом. На тој свадби, како се ближио крај прославе, хтели смо да имамо нешто што нас подсећа на нас, па је он узео чачкалицу која је упакована, поломио је на два дела и један део дао мени, а други део је остао њему. Пре него што ми је дао део, написао је своје име на мом делу, а ја своје на његовом делу. Све време док смо се враћали била сам тужна јер сам знала да ћу га видети тек за годину дана, а и више, па сам узела чачкалицу и некако је протрљала – осетила сам као да је и даље поред мене, па сам постала мало срећнија. Прошло је десет дана након те прославе и мени је чачкалица стајала на полици. Мама је чистила полице, видела је ту чачкалицу и оставила је на комоди поред канте. Када сам се вратила из школе, тражила сам је свуда – није је било. Преплашила сам се и брзо отишла до маме. Питала сам је да ли ми је случајно померила чачкалицу – она је рекла да ју је приметила и оставила на комоди. Када сам дошла назад у своју собу, видела сам чачкалицу ту и брзо је вратила на њено место.

Не знам зашто, али у том тренутку сам се осећала као да ми је мама бацила драгу особу.

Ана Нешић 6/1

Мој измишљени свет

Нечији измишљени свет представља нешто што највише воли или нешто што жели да постане. За некога је то свет у коме постаје познат глумац или спортиста, за некога свет медведа и лептира, али за мене је античка култура и митологија.

Када неко спомене митологију, вероватно прва ствар која већини људи падне на памет је Грчка. Мени на памет падају Тезеј, Одисеј, Амаунет, Сфинга и Партенон. Замишљам себе како ходам улицама свог света и примећујем чудесне амфитеатре и статуе са толико детаља да неко помисли да су праве. Замишљам како се загледам у стубове урађене дорским и коринтским стилом и залазим у делове великог Хатшепсутиног храма. Како гледам у вечни пламен у

срцу храма Аполону у Делфима. Како стојим наспрам застрашујуће високог храма Хорусу у Едфуу и проучавам уклесане сцене и информације о митовима на зидовима. Како гледам увис на једну од Клеопатриних игли и добијам осећај као да ће да падне, али не може, јер је причвршћена за тло које подсећа на старе римске путеве. Како кружим око статуе богиње Атине док Зевсов орао прелеће небо; на поду наспрам њега Херини паунови.

Сада, седим у празном амфитеатру и пишем по папирусу. Поред мене стоје наслагане књиге са називима као „Француски” и „Информатика”, али не морам да се бринем. Сада сам изгубљена у свом свету – окружена споменицима, храмовима, колосеумима и стварима које су ме увек фасцинирале, слободна, без брига да ће ми икада досадити.

Софија Јовановић 6/3

Љубав ме покреће

Љубав. Једно од најлепших и најболнијих осећања – али шта је заправо љубав? Када ти се свиди неко у пролазу? Када волиш да проводиш време са неким? Када некога дуго познајеш?

Баш супротно. Љубав може бити и када не познајеш особе дуго, али делиш толико тога са њима. Када се заљубимо, често се разочарамо, јер се не заљубимо у саму особу. Не, заљубимо се у верзију те особе коју смо створили у нашој глави. Често покушавамо да направимо лик те особе, тако да буде савршен. Када некога волиш, они постану део свега што ти јеси. Налазе се у свему што радиш. Налазе се у ваздуху који удишеш, у води коју пијеш, у крви у твојим венама. Њихов додир ти остаје на кожи, њихов глас у ушима, њихове мисли ти остају у глави. Познајеш им и снове, јер ти се срце цепа кад имају ноћне море, а добре снове делиш са њима. Када некога волиш, осећаш се живим. Често не размишљаш ни о чему другом. Некад сте толико блиски да имаш осећај да те та особа једина познаје, да сте повезани. Када та особа уради нешто лепо, целог дана ћеш размишљати управо о томе. Ако за кратко време не разговарате, не видите се – недостају ти. Понекад, када се стварно заљубиш, не мислиш да су савршени. Свестан си њихових мана, истине коју крију у себи, таме свих њихових тајни и то не може да те отера од њих.

Јер, тада више не желиш савршено. Желиш њих.

Дуња Антић 7/3

Љубав ме покреће

Ах, љубав, љубав, љубав; како дивна реч са тако лепим значењем.

Само, није увек лако препознати је. Понекад се изгуби. И шта онда? Покушавамо да је нађемо, јер је изузетно важна. Покушавамо да је дозовемо, а онда, када мислимо да

је више уопште нема, она дође. Натера нас на плач. Јер нам је недостајала. Натера нас на плач, јер смо одустали од потраге. Натера нас на плач јер смо рекли да је више нема, упркос томе што знамо да је ту. Онда престанемо и осмехнемо се. Осмехнемо се тако јако да се облаци уплаше.

Из љубави су настала остала осећања. Настала је срећа, као једна од речи које описују љубав. Али настала је и туга кроз коју се испољава недостатак љубави. Страх, од тога да ће нестати. И бес, чисто да не би било туге, да покажеш осталима да ти је стало. Понекад ниси директно ти одговоран за њен привремени одлазак. Понекад неко други ућуткује љубав, не дозвољавајући јој да ти приђе. Али могуће је и да си ти крив. Могуће је да си пробао да је занемариш или да једноставно немаш времена.

Само знај, за љубав увек има времена. Никада не одустај од ње! Колико год било тешко и болно, она ће те штитити.

Уна Васиљевић 7/3

Наша реч интервју: Професор разредне наставе Нада Сарић Велинов

Драги наши читаоци, у овом броју нашег часописа позабавили смо се нашим талентима и остварењима на која смо поносни. Нема ништа лепше од вредне, креативне и мотивисане деце у школским учионицама, али они уче да такви буду још од малих ногу – пре свега у својој породици, али и у школи од учитеља и наставника који им посвећују пажњу, негују њихове таленте, подстичу их и мотивишу да не одустају од својих жеља и снова. Управо из тог разлога направили смо интервју са Надом Сарић Велинов, професорком разредне наставе, која нам је испричала какав однос она има са својим ученицима, на који начин им пружа подршку и помаже им да постану самостални, вредни и успешни. Ево прилике да је и ви боље упознате читајући овај интервју – уживајте!

Наша реч: Можете ли за почетак да нам кажете нешто о себи?

Нада: *Ја сам Нада Сарић Велинов. Радим као учитељица у ОШ „Стефан Дечански” у Железнику.*

Наша реч: На који начин проводите своје слободно време?

Нада: *Немам много слободног времена, али када га нађем волим да читам књиге и израђујем различите декорације.*

Наша реч: Помагање животињама и брига о њима је један диван хоби којим се Ви бавите. Да ли и своје ученике подучавате да брину о природи и бићима у њој?

Нада: *Један од најважнијих задатака учитеља је да код ученика пробуди љубав према природи и да им објасни колики је значај заштите, односно очувања животне средине. Само у чистој и здравој животној средини и ми можемо бити здрави. Моји ученици знају колико волим животиње и колико се трудим да помогнем оним животињама којима је помоћ потребна. Знам да је то имало утицаја на њих и да им и они помажу када имају прилике за то.*

Наша реч: Чули смо да сте један од чланова удружења „Еко-патрола Сремчице”. Какве пројекте у вези са екологијом реализуете?

Нада: *Моје удружење тренутно ради на пројекту оживљавања јединог природног језера у Београду. То је крашко језеро Ракина бара и налази се у Сремчици. Оно је пресушило и готово потпуно нестало, а онда смо га ми обновили. Сада ту долази много људи да шета, ужива у природи. Долази много деце. Позивам вас и другаре да дођете на Ракину бару да видите како је тамо лепо.*

Наша реч: Да ли имате љубимце и да ли је тешко бринути се о њима?

Нада: *Имам маце и куце. Уживам да бринем о њима и да проводим време са њима. Тешко ми је само када видим неку напуштену животињу којој некада не могу да помогнем.*

Наша реч: Да ли сте када сте били мали сањали да постанете учитељица, еколог или сте сањали о некој трећој каријери?

Нада: Нисам сањала да ћу бити учитељица, али сам као мала волела да се играм школе, а мало касније сам помагала другарима и млађим рођацима када би имали неки проблем у учењу.

Наше новинарке са Надом Сарић Велинов

Наша реч: Који предмет највише волите да предајете деци и зашто?

Нада: Ово је веома тешко питање. Волим да предајем све предмете. Можда „Свет око нас“ мало више од осталих, јер ту много разговарамо о природи и кроз тај предмет могу највише да утичем на стицање свести о значају бриге за нашу планету код деце.

Наша реч: Да ли код својих ученика негујете креативност и амбицију и да ли мислите да је то добро за њихов развој?

Нада: *Како да не. Деца су изузетно креативна и важно је да их ми велики подстичемо да се ослободе и креативно изражавају. Што се амбиције тиче, сваки човек треба да буде амбициозан, да се труди да постиже одређене резултате, да се труди да напредује. Није добро када је неко претерано амбициозан, јер онда само тежи ка постизању бољих резултата и не стиже да ужива у ономе што је постигао.*

Наша реч: Пошто је тема овог броја школског часописа „Видите шта знамо и умемо“, можете ли да издвојите неко своје остварење на које сте посебно поносни?

Нада: *Поносна сам на сваког свог ђака који је, поред тога што је научио да чита и пише, израстао у доброг друга и доброг човека.*

Поносна сам када прођем поред Ракине баре и тамо видим децу која пецају; када седнем на обалу и гледам рибе, жабе, патке и чапље.

Поносна сам на вас две, будуће новинарке, јер сте се много потрудиле око овог интервјуа и понеле се веома професионално.

Интервју припремиле:

Анастасија Митић 6/4

Сара Николић 6/4

Спортски кутак

У савременом свету спорт заузима важно место, свуда се можемо срести са њим – у школи, парковима, у медијима. Пропагира се здрав начин живота, а посебно се инсистира на физичкој активности. Спортски дух се крије у свакоме од нас, само треба открити који нам спорт највише одговара и уживати у њему. Нису битни само врхунски резултати, већ то што нас бављење омиљеним спортовима испуњава и доноси нам задовољство. Али ни титуле и медаље нису на одмет, већ се до њих долази спонтано и природно када радимо нешто што волимо и у чему смо вешти. Ево како су наши ученици-спортисти представили неколико својих омиљених спортова и истакли шта је у њима посебно.

Кошарка

Многе славне личности су постале славне баш због њихових дела: сликари, песници, кувари итд. Тако сам и ја покушала да кренем стопама познате кошаркашице Кендис Паркс. Гледала сам њене утакмице на телевизији кад год сам имала времена и пратила њене успехе и рад.

Једног дана сам замолила тату да ме одведе на тренинг кошарке. Била сам уплашена, јер никада раније нисам тренирала – кошарку сам сама играла са братом у дворишту. Када је почео тренинг и прве вежбе са лоптом, тренер ме је позвао и питао да ли сам већ негде тренирала. На крају тренинга тренер ме је похвалио и рекао да сам талентована за кошарку, јер сам на првом тренингу постигла 20 поена и правилно водила лопту. После тога сам замолила тату да ме редовно води на тренинге.

Надам се да ћу и ја једног дана постати позната кошаркашица и да ћу бити узор другим девојчицама.

Маша Младеновић 5/4

Фудбал

Када сам био мали и имао пет година почео сам да гледам фудбал. Одгледао сам пуно фудбалских мечева Црвене звезде и Партизана, па сам и ја пожелео да се опробам у фудбалу.

Уписао сам се у ФК „Железник“ и почео да тренирам. Ове године тренинзи су ми организовани понедељком, средом и петком у 20 часова у Макишу. Када идем послеподне у школу, понедељком не идем на тренинг зато што имам седам часова и не могу да стигнем, а кад имам мање од седам часова тата ме вози на тренинг.

Недељом идем на утакмицу. Играм десног бека. Најбоља утакмица ми је била када сам играо десно крило на терену на Ади. Волим да гледам репрезентацију Србије и волео бих да освојимо светско првенство у Катару. Најомиљенији играч ми је Александар Митровић зато што јако добро даје голове.

Другима бих препоручио да тренирају фудбал зато што је то јако занимљив спорт и желео бих да се опробају против мене.

Павле Стојановић 5/5

Одбојка

Мој хоби је одбојка и то је мој омиљени спорт.

Ја тренирам одбојку већ две године у ОК „Црњански“ и мислим да сам добра у том спорту. За одбојку сам се заинтересовала зато што су све моје другарице почеле да је тренирају, па сам и ја хтела да се опробам.

На први тренинг сам дошла са другарицом која ми је правила друштво. Радили смо прсте и чекић и морам признати да се нисам баш најбоље показала у старту, али то ме није спречило да редовно долазим на тренинге и да се доста трудим. Ускоро сам напредовала, мој труд се исплатио и тренер ме је пребацио у старију групу.

Тренинзи у старијој групи су били још захтевнији, али и динамичнији – и даље смо радили прсте и чекић, али вежбали смо и смеч и играли смо шест на шест. Одлично сам се показала на тим тренинзима, тренер је био задовољан мојом играм и питао ме је да ли желим да играм лигу – наравно да сам одушевљено то прихватила!

Моја прва утакмица била је 24. 9. 2022. и на крају је у њој било нерешено, два према два. Имала сам трему и била сам помало уплашена јер је све то било ново за мене, али није било срећније особе од мене на терену и добро сам играла – тренер ме је на крају утакмице похвалио.

Бављење спортом нуди много могућности за дружење и напредовање, као што је боравак у кампу. Чим са добила понуду да идем у камп, прихватила сам је. Током боравака у кампу било је много дружења, свакаквих згода и незгода, али су се и турнири играли сваког дана – на једном од њих је моја екипа освојила прво место. Сваке вечери организоване су доделе медаља и на мене је то оставило посебан утисак. Боравак у одбојкашком кампу је био незаборавно искуство и из њега сам понело много лепих успомена – планирам да поново идем уколико буде прилике.

После свега што сам доживела у својој краткој спортској каријери, схватила сам да ми је одбојка обогатила и улепшала живот. У мени је сада још јача жеља да једног дана постанем одбојкашица и верујем да ћу у томе успети.

Јелена Станковић 5/2

Спорт који сам ја одабрала је одбојка – тренирам је већ три године, од свој девете, у клубу ОК „Црњански”.

Пре неколико година одлучила сам да се бавим неким спортом. Питала сам другарицу када се одржавају тренинзи одбојке и отишла сам на један тренинг да видим шта тамо раде. Када сам дошла тамо, било ми је јако чудно јер никога нисам познавала. Хтела сам да одустанем, али ми је мама рекла да одем на тренинге још неколико пута и да онда одлучим. Послушала сам је и јако сам заволела одбојку.

Тамо се учи техника играња. У почетку смо радили само прсте и чекић. После неколико тренинга савладала сам прсте, чекић и сервис. Понекад смо и играли 6 на 6, али једни против других.

Кад је требало да идемо на новогодишњи распуст, ми смо играли утакмицу за медаље. Тренер је узео једну чинију са нашим именима и тако нас је стављао у екипе. Запала сам са најбољим играчима. Прво су играле две екипе; ко победи игра са екипом која је исто победила, за 1. или 2. место. Била сам јако срећан што ћу у сваком случају добити медаљу, било да победимо или изгубимо. Док смо играли, они су водили, али смо их ми брзо прстигли и победили. Ја у том тренутку нисам знала шта бих од среће. Била сам јако поносна на себе, јер није било лако победити.

Свима бих препоручила да се баве неким спортом, можда баш одбојком, јер је сигурно да ће у томе уживати.

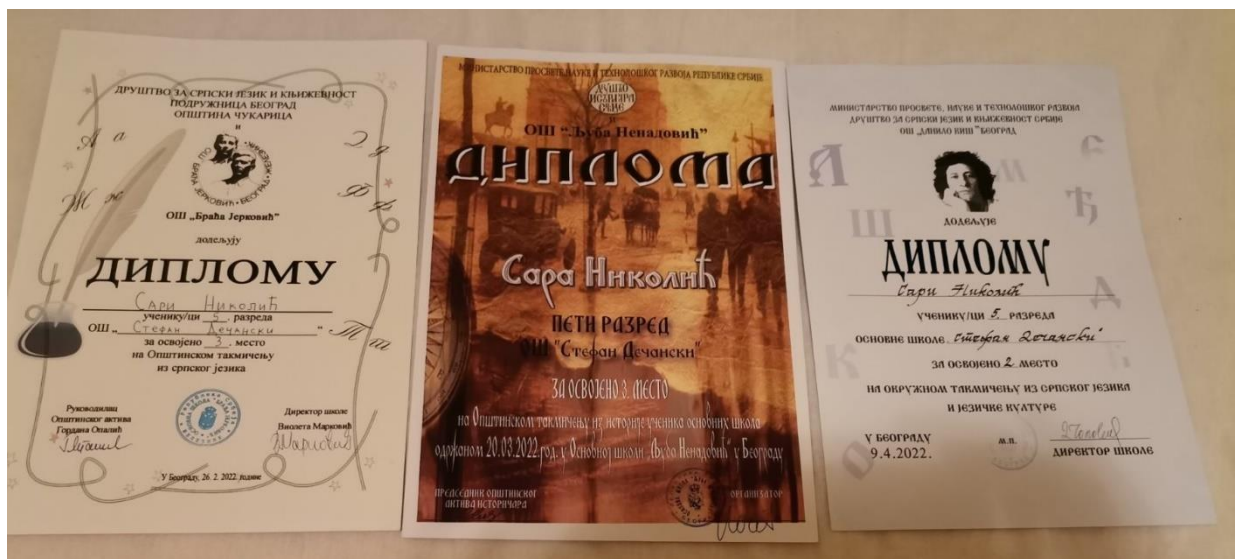
Анастасија Митић 6/4

Школа – чаробно место игре и надметања!

Моје име је Сара Николић и идем у шести разред ОШ „Стефан Дечански“. Волим да учествујем на свим врстама надметања и такмичења, па сам прошлу школску годину искористила да се у њима опробам.

Школске обавезе су ми отежавале припреме за такмичења из разних предмета – неким данима сам имала по неколико писаних и усмених провера за које сам морала да будем спремна. Није ми остајало много слободног времена. Ипак, све сам то успела да постигнем, иако се увек лоше организујем.

У петом разреду сам била на свим такмичењима која су ми била у понуди: српски језик и књижевност (друго мести на окружном такмичењу), биологија и историја (пролазак на окружно такмичење). „Кенгур“ и такмичење из математике су ми били јако тешки, па нисам прошла на општинско такмичење.

Не бих могла да остварим такмичарске успехе без мог тима подршке: наставника који су ме припремали (професорка српског језика и књижевности Љиљана Шарац; професорка биологије Славица Гвоздић; професор историје Владимир Церовац), другара и другарица из одељења (помагали су ми најлепшим жељама пред свако такмичење и чинили су да још више желим добар резултат), родитеља (који ми највише помажу око организације времена) и разредне Наташе Костић (која је истицала сваки мој успех, па сам

се осећала као да сам постигла nešto вредно и значајно). Они су ме подржавали у сваком тренутку и дугујем их велику захвалност.

Сара Николић са сведочанствима својих успеха

Такмичења су за мене опуштена и забавна, помажу ми да се осећам боље и да откријем које ме области посебно занимају. Препоручила бих свим мојим вршњацима да се такмиче, јер није битно да ли ће се вратити кући са неком наградом, већ је битно да су покушали и учествовали.

Ћелијски свет

(фото-репортажа)

Градиво сваког школског предмета може бити инспиративно и занимљиво уколико му се приступи на прави начин – то су показали ученици наше школе: **Ђурђа Јеремић 5/2, Теодора Лучић 5/3, Сташа Ивановић 5/4, Сара Антонијевић 7/2, Андријана Николић 8/2, Михајло Гавриловић 8/4** и **Ива Марковић 8/4**. Они су на часовима биологије, уз помоћ и подршку својих наставница Славице Гвоздић и Јелене Ћирковић, дошли на идеју да направе моделе ћелија о којима су учили. Као основу су употребили свакодневну амбалажу: картонске кутије, чиније, поклопце. Од материјала су користили глину и пластелин који се брзо суши, као и четкице и темпере за бојење. Фотографије на основу којих су правили моделе ћелија проналазили су у уџбенику или на интернету. Циљ им је био да направе моделе који ће им помоћи да боље савладају градиво о ћелијама и да голим оком виде како оне изгледају. Ево резултата њиховог рада – биљне, животињске и нервне ћелије у свим облицима и бојама!

Животињско царство

У мени се родила љубав према животињама када сам добила прво куче, односно куче је већ било ту. Звала се Чара и ја сам имала само пет година када смо се упознале. Тада сам схватила да обожавам да проводим време са псима и није ми било тешко да научим да бринем о њима.

Наша новинарка у игри са својим псом, Малом

Животиње доносе велику радост и испуњавају вам живот, али захтевају пажњу и негу попут свих живих бића. Када су у питању штенци, мора се јако добро бринути о њима. Ако се штене роди са петим прстом на задњим ногама, он се мора исећи. Ја знам да је то јако болно за њих, али то се све ради за њихово добро. Неопходно је да мајка лиже главу и стомак својих штенца – стомак мора да лиже да би прорадила црева, а главу да би мозак прорадио. Мајци треба давати млеко, да би имала за све штенце. Штенци би требало да отворе очи 14, 15. дана од рођења. Уколико су принуђени да одрастају без мајке, као

замена за мајчино млеко купује им се млеко у праху – оно се раствори са мало воде и на тај начин се припреми оброк за псе који су још увек бебе.

Сони

Важно је да се бринемо о животињама зато што су и то жива бића. Ако видимо мало штене или маче, ма није битно која је животиња, морамо јој помоћи. Људи су бахати у односу према животињама, нпр. купе неку малу животињу и баце је после два, три дана – она заврши на улици и препуштена је сама себи. Ако не променимо свој однос према животињама, изгубићемо своје верне пријатеље – после ћемо се кајати кад изумру.

Ивона Марковић 7/4

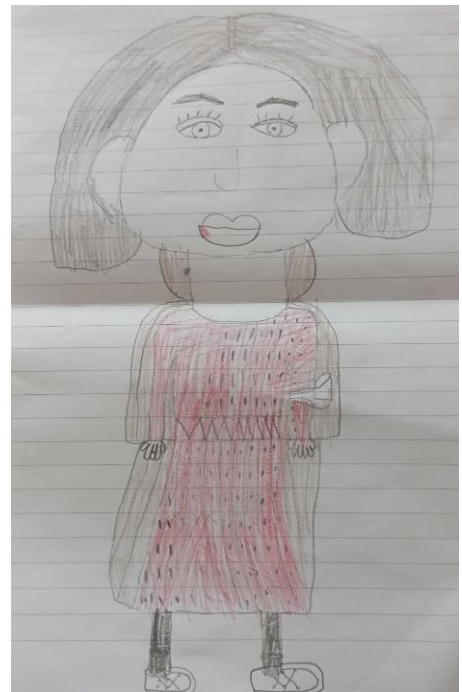
Све је уметност што нам види око!

Волим да цртам, јер ми је то забавно и брже ми пролази време када нешто прецртавам или бојим.

Увек се трудим да моји цртежи буду шарени и са што више боја. Највише волим да бојим дрвеним бојицама или фломастерима, јер су они прецизнији и код њих се не мешају боје као код темпера. Углавном цртам оно што видим око себе: другаре из одељења, учионицу, наставнике.

Кабинет српског језика и књижевности

Портрет наставнице Јелене Драговић

Када за бојење користим темпере, морам боље да се припремим и да будем пажљивија како се боје не би помешале и како не бих ставила превише воде.

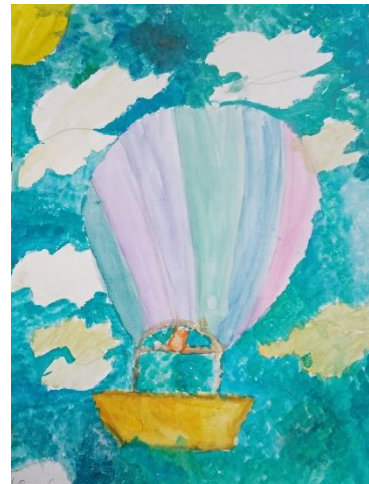

Тања Петровић 5/4

Још кад сам била мала, мама ми је говорила да сам њена уметница – и заиста је било тако.

Сваког викенда мама ме је слала на конкурсе за уметнике, на које сам волела да идем. Посебно сам уживала у цртању и сликању. Када је дошло време да кренем у први разред, имала сам много нових обавеза и мислила сам да нећу имати времена за сликање, али ме је мама једног викенда изненада одвела у школицу цртања на Бановом брду. Уживала сам на том првом часу слушајући упутства наставника Игора и дружећи се осталим дечацима и девојчицама који су били тамо. Прва тема нам је била школа – убрзо сам нацртала учионицу и ђаке како седе. Таман када сам завршавала свој рад, мама је дошла по мене. Била сам пуна утисака и испричала сам јој шта сме све радили, а она ме је обавестила да ћу у ту школицу цртања долазити сваке суботе.

Од тада, већ неколико година, редовно идем у школицу цртања. На сваком часу имамо теме на које цртамо, али ја највише волим када је слободна тема, па сама одаберем шта ћу цртати.

Посебно памтим изложбу наше групе, на којој сам први пут учествовала на крају четвртог разреда. Тада сам нацртала три рада која су била изложена: „Копнене животиње” (нацртала сам ливаду са мноштвом животиња), „Морско дно” (где сам представила ствари и животиње на морском дну) и „Свет инсеката” (на средини рада нацртала сам велико дрво, а затим и инсекте који живе у њему). Све радове сам обојила воденим бојама и била сам задовољна како су испали, а и Игор ме је похвалио.

Временом сам напредовала и у петом разреду Игор ме је пребацио у старију групу. Наставићу и даље да сликам, јер у томе заиста уживам и опушта ме – мислим да ћу се заувек бавити сликањем.

Анђелка Скорић 5/4

Мој хоби је цртање. Заинтересовала сам се за цртање од своје осме године.

Једна од ствари која ме је привукла да цртам биле су илустрације дечијих цртежа у дечијем часопису „Школарка”. Када бих читала часопис, увек сам желела да мој рад буде у њему. Рад који је послат и касније објављен у часопису прецртала сам из књиге „Чаробне приче”. Моја жеља се остварила и била сам много срећна због тога.

Након тог догађаја почела сам да се бавим цртањем. Испробавала сам нове технике и у међувремену сам савладала да сликам темперама.

Инспирацију проналазим на различитим местима. Неки радови су инспирисани природом, у којој проводим много времена и често се запитам како је све то настало.

На својим цртежима желим да забележим и драге успомене, као што је моје прво летовање у Турској.

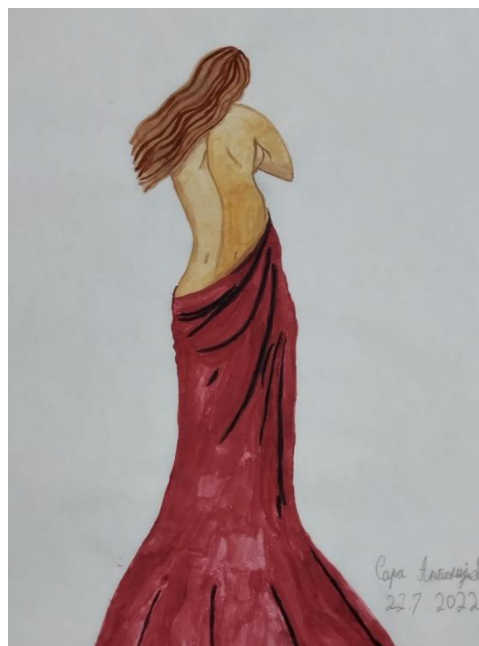
Моје омиљено годишње доба је јесен, а посебно волим да слушам шуштање лишћа по којем газим када шетам улицама.

Када ми се допадне нека књига, филм или серија, и то волим да овековечим одговарајућим цртежом – тако је настао цртеж „Мачак у чизмама“, јер ми је истоимени цртани филм у то време би омиљени, као великом љубитељу мачака.

У последње време ме посебно интересује тема људске фигуре и покрета – приказујем их кроз плес којим волим да се бавим у слободно време и кроз фигуре/портрете успешних жена.

Још увек се бавим цртањем јер ме опушта и кроз радове могу да искажем своја осећања.

Сара Антонијевић 7/2

**Желимо вам да и ви
негујете своје таленте
и уживате у њима –
поздрав до следећег
броја нашег школског
часописа!**

